

PORĘCZONY (1) *part praet pass pf*

N pl subst poręczone.

Sł stp s.v. poręczyć, Cn, Linde brak.

Zagwarantowany, zabezpieczony: rzeczy niech bywają poręczone [seu recipientur sed dentur ad fideiussoriam cautionem JanStat 906] do tego cząfu: aż Król Iego M. y my Miftrz ku rozgraniczeniu między Polką y nowym Márgrábtwem poły íwé zefzlą. SarnStat 1122.

Cf **PORĘCZYĆ**

MN